

★ Debat: KOMMENTAR: Hvor skal vi hen, Hr. Minister?

 Berlingske, 1. november 2015, Sektion 1, Side 35 (DEBAT), MADS DAMSBO direktør, Brandts..., 806 ord, Id:e54a70e9

Kulturpolitik. Danmark er et leverpostejts-land, hvor kulturmidlerne er smurt så tyndt ud, at ingen rigtig får mulighed for at præsentere kunsten på et helt fremragende niveau.

Kulturminister Bertel Haarder lægger op til, at statens støttede kulturinstitutioner skal spare to pct. årligt over de næste fire år. På nær få prioriteringer - bl. a. bliver egnsteatre og småstorbysteatre ikke ramt - sker besparelserne over en bred kam uden hensyn til indhold, kvalitet og strategi. Hvor er den kulturpolitiske linje i dette indgreb? Er det et udtryk for, at kulturministeren mener, at alle kulturinstitutioner er lige vigtige, og at der ikke er noget, der er mere væsentligt end andet? Og er ministeren så ikke snarere administrator end politiker? På Brandts bliver vi ikke ramt så voldsomt, da det statslige tilskud til museet i forvejen ikke er prangende. Så hvorfor bekymrer jeg mig om kulturministerens grønthøstermetode? Fordi de manglende politiske prioriteringer er udtryk for en bredere tendens i dansk kulturpolitik, hvor man mangler modet til at sige, at noget er vigtigere end andet.

Som stor kulturinstitution i Danmark forventes det, at man gør sig gældende på et internationalt niveau. Men samtidig er Danmark et leverpostejtsland, hvor kulturmidlerne er smurt så tyndt ud, at ingen rigtig får mulighed for at præsentere kunsten på et helt fremragende niveau.

Ifølge Verdensbankens tal, så ligger knap én pct.

af alle verdens museer i lille Danmark. Det er alligevel noget. Det er i sig selv et gode, at vi er befolket af rigtig mange ildsjæle og betjener et bredt og omfattende publikum. Men det betyder måske også, at det hele bliver lidt jævnt og lidt småt.

Derfor er det heller ikke overraskende, når OECD i 2011 rapporterer, at kulturturismen i Danmark blot udgør fire pct., mens den på verdensplan udgør 40 pct.

Antallet af turister, der rejser efter kulturelle oplevelser, er den hurtigst voksende form for turisme.

Der er bare ikke særligt mange, der rejser til Danmark.

For hvem vil rejse efter den jævne kulturoplevelse? DER ER I KULTURMINISTERIET et udtalt ønske om et mere internationalt udsyn, og der er både på kommunalt og nationalt niveau en tendens til at se kultur som noget, man kan brande sig på. Men i dag går der langtimellem, at der bliver skudt en virkelig højder, og fortsætter vi med at smøre laget af kulturkroner endnu tyndere ud, så risikerer vi på topniveau at blive et decideret andenrangs-land i en tid, hvor lande bliver målt og vejret på kulturel dybde og tyngde.

Konsekvensen er, at ingen har råd til at satse I øjeblikket er Aveny T aktuel med teaterkoncerten Imagine, og det har fået DR2' s kanalchef Jeppe Gaardbo til tasterne. 11. oktober skriver han på facebook: »Heeyy, teaterbranche -er I der? Kan I klappe på 2 og 4? Ja, det kan I. Kan I andet? Er der ikke snart nogle henne ved teatret, der gider lave noget der ikke er et greatest hits album til friværdishippierne? Jeg kan sgu efterhånden ikke se forskel på plakaterne for dansk teater og pladebranchens julesalgs-kampagner«. Det her skal hverken handle om Aveny T eller Imagine, men det er et klassisk eksempel på den udfordring, som alle danske kulturinstitutioner står over for.

Vi forventes at arbejde i dybden og levere noget helt særligt, nyt, udfordrende og tankevækkende.

Men i vores resultatkontrakter bliver vi målt i bredden - og alle ved, at det er de gamle travere, musicals og cobra-malere, der sælger billetter - fordi det er gensynets glæde, der får de fleste folk op ad stolene. Samtidig har ingen reelt råd til at satse, for ingen har råd til at fejle.

Derfor ender vi med det sikre - og det er sjældent, at det sikre udvikler kunsten, sætter nye standarder og bliver internationale pejlemærker.

I ODENSE HAR vi en ambition om ikke blot at formidle kunsten - men om at udvikle den. Men for at kunne udvikle må man også have modet til at afvikle. Det er en misforstået ærekærlighed, når man i respekt for tidligere trufne beslutninger, ikke har modet til at sige, at noget har haft sin tid.

Ifølge Kulturstyrelsens egne tal var der i 2012 hele 13 museer - heraf ni statsanerkendte museumsafdelinger - med under 500 besøgende på et helt år. Fem af dem havde under én besøgende per åbningstime.

Der må være en minimumsgrænse for relevans, kvalitet og besøgende - ligesom det er uholdbart, at vi bliver ved med at bygge nye museer uden at lukke nogle af de gamle.

For godt nok bliver mange museer slået sammen, men museumsafdelingerne bliver ikke lukket af den grund. De får blot en fælles administration. I den her sammenhæng kan nostalgi være farligt.

Det er et sygdomstegn, at dansk kulturliv er så konservativt, at man ikke kan omprioritere midlerne, og det er mangel på vision, når man som kulturminister finder besparelser for ca. 600 mio. kr. ved at skære alle over én kam.

Jeg efterlyser en klar politisk holdning til, hvilken rolle, kunsten skal spille i Danmark anno 2015, og at man så lader den holdning afspejle sig i fordelingen af besparelserne.

- I kulturministeriet lægges der op til at statens støttede kulturinstitutioner skal spare to pct. årligt over en bred kam de næste fire år. Foto: Mogens Ladegaard